

for Forligelsescommissionen, og saa søgte han ham derefter simpelthen ved Domstolene. Det samme opfordrer jeg den ærede Minister til at gjøre ved den Mand, som har undertegnet det nævnte Statsregnskab, her. Monarchiets Finantsminister, Andrae, vor nærværende Banquier. Det er ingen Statsfag, det er aldeles ikke noget Statsanliggende, det er ganske simpelt Forholdet imellem en Kasseforvalter, der er traadt bort fra at være ansvarlig Kasseforvalter og traadt over paa et ganske andet Gebeet og er bleven vor Banquier, hos hvem vore Penge indestaae, og som nu prøver paa at benytte sin tidligere Stilling til at skaffe den Kasse, for hvilken han nu er ansvarlig Forvalter, en Indtægt, som er ham til Bequemmelighed. Det kunne vi ikke gaae ind paa; det er en Sag, som efter min Mening maa kunne afgjøres ved de ordinaire Domstole, og man bør forsøge derpaa.

Der er den Banffelighed ved denne Forhandling, at naar man har begjæret Ordet 2 Gange, maa man ikke tage Ordet oftere, derfor er jeg i en Forlegenhed i dette Dieblif. Jeg begriber meget godt, at dette er en Sag, i hvilken man ikke burde blande andre Sager, men derimod lade den gaae sin egen Gang og lade den komme til en nærmere Dmtale; men paa den anden Side har jeg adskillige andre Bemærkninger at gjøre ved Finantsloven, som maaskee kunde fordre, at jeg kom til at tale mere end 2 Gange. Jeg skal imidlertid sætte dette Hensyn tilside, i Haab om, at, hvis jeg senere skulde ønske at tage Ordet 3die Gang, den ærede Formand da vil intercedere paa mine Vegne hos Forsamlingen. Jeg skal derfor nu slutte mit Foredrag her for denne Gang og ubbede mig Ordet igjen.

Steen: Det er blot et Par formelle Bemærkninger, jeg vil tillade mig at gjøre med Hensyn til den ærede Rigsdagsmands sidste Foredrag. Jeg troer nemlig, at der var noget mindre Correct i den Maade, hvorpaa han opfattede Forholdet imellem Regnskabet og Finantsloven, idetmindste saaledes, som jeg troer, at Sagen bør opfattes. Den ærede

Rigsdagsmand ansøgte først, at, naar vi havde budgetteret i vor Finantslov Mere, end der blev brugt, saa maatte vi senere komme til at føre det til Indtægt i den nye Finantslov; hvis jeg ikke har misforstaaet den ærede Rigsdagsmands Ord, var det Tanken deri. Men dette, troer jeg, vilde være en Anomalie; det er noget, som ikke i Almindelighed finder Sted; thi hvad der ikke forbruges, forbliver i Kassen, og behøver altsaa ikke igjen at føres til Indtægt i nogen senere Finantslov. Derfor vilde forsøge dette paa alle Punkter, ville jo de følgende Aars Finantslove blive belemede med en stor Deel Summer, som saaledes bleve førte til Indtægt, hvilket vi aldrig have gjort. Det er ogsaa ganske rigtigt, som den ærede Rigsdagsmand sagde, at det er en Regnskabsfag, og at det igjennem Regnskabet nødvendigt kommer tilsyn, hvor meget der er forbrugt, og hvormeget der ikke er forbrugt.

Dernæst beklagede den ærede Rigsdagsmand sig over et andet Punkt, nemlig Uoverensstemmelsen imellem Statsregnskabet og vor Finantslov; men heller ikke dette, troer jeg, er ganske berettiget. Det er vistnok en aldeles underordnet Sag, men jeg vil dog tillade mig at udhæve det, da jeg nu engang har taget Ordet. Jeg troer ikke, at nogen saadan Uoverensstemmelse er tilstede; thi jeg skal tillade mig at henlede den ærede Rigsdagsmands Opmærksomhed paa Udgiftsbilagene fra Nr. 10 til Nr. 15 i Statsregnskabet, og Indtægtsbilagene fra Nr. 11 til Nr. 14 i samme Regnskab; de ere fuldkommen svarende til vor Finantslov, og altsaa vil deri kunne indeholdes tilstrækkelig Oplysning om ethvert Aars Regnskab for Kongerigets Vedkommende. Det ligger jo isøvrigt ganske i Sagens Natur, at et Statsregnskab maa svare til et Statsbudget, ligesom et Regnskab, der vedkommer Kongeriget særligt, og som kommer særligt til os igjennem Revisionen, maa nøiagtigt komme til at svare til Finantsloven; men det kommer jo først til os, efterat have passeret Revisionen, og der have vi det i vor Magt at kontrollere det fuldstændigt.